

Theologia Scholastica Secundum Viam Et Doctrinam D. Thomæ Aquinatis, Doctoris Angelici

In Celebri Archiepiscopali Benedictina Universitate Salisburgensi, methodo
& norma ibidem usitata publicè tradita, & in IV. Tomos digesta ; Qvorvm
Primvs Tractat De Deo Vno Et Trino, Deq[ue] Creatura Angelica ...

Mezger, Paul

Augustæ Vindelicorum, 1695

§. II. Statuitur sententiaë opposita.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74152](#)

mensurationis ad rectam rationem reperiri in peccato, multi tamen insignes DD, tam ex auctoritate quam ratione probant, illam privationem ad constitutionem formalis malitiae insufficientem esse, quippe qua per positivam tendentiam in objectum legi prohibitum jam constituta preintelligitur & praefuppontitur privationi debita reitudinis, eamque causat. Ita Jo. à S. Th. Gonet, Godoyus, aliqui, quos citant & sequuntur Salmantenses Tract. 13, de pecc. disp. 6. dub. 4.

2. Probant primò auctoritate S. Script. & SS. PP. Nam S. Scriptura peccatum tam in communia quam in particulari saepe explicat nominibus positivis transgressionis, prævaricationis, abominationis, fornicationis & conversionis &c. Jer. 8. Apprehenderunt mendacium, & voluerunt reverti, omnes conversi sunt ad cursum suum &c. Ezech. 8. Conversi sunt ad irritandum me. Job. 15. n. 15. Tendit adversus DEO M manum suam, & n. 16. Cucurrit adversus eum erecto collo. Item Jer. 2. satius clare significatur præter malitiam privationis in peccato dari etiam positivum: Me, inquit, deliquerunt fontem aqua viva [quod est averti à DEO] & foderunt sibi cisternas dissipatas, que continent non valent aquas, ubi significatur conversio positiva in bonum commutabile.

Similis est modus loquendi SS. PP. S. Basil. 2. Hexam. quid igitur est dicendum? Nempe malum non essentiam viventem, animaque predicitam esse, sed affectionem animæ virtutis contrariam. Ambros. L. de parad. peccatum vocat divina legis prævaricationem, & inobedientiam cælestium mandatorum. & maximè D. August. in definitione peccati jam præmissa: Diabolum, factum, vel capitulum contra legem DEI. D. Naz. Orat. 40. malum morale vocat affectionem animæ virtutis contrariam.

3. Doctor vero Angelicus multis in partibus sua doctrinæ videtur affirmare positivam peccati malitiam. Ipsi testimonias sunt triplicis generis. Primi generis sunt, quibus docet, malum morale esse quid bonum & positivum. Ita q. 1. de malo a. 1. ad 12. Malum, inquit, positive aliiquid dicit, secundum quod actus voluntatis denominatur malum a volito q. 2. a. 11. ad 13. peccatum, inquit, non est privatio pura, sicut tenebra, sed est aliiquid positivum, & p. q. 48. a. 1. ad 2. Malum, quod est differentia coniunctiva in moralibus, est quodam bonum adjunctum privationi alterius boni. Hæc S. D.

Secundi generis testimonias sunt, in quibus docet inter peccatum seu malum, & inter bonum morale dari oppositionem contrariam, quæ utique est positiva. Nam 2. 2. q. 6. a. 2. docet: Deformitas [peccati] non solum importat privationem debita forme, sed contrariam dispositionem. Et q. 1. de malo. a. 1. ad 4. actus voluntaris, in quantum fertur in malum, recipit rationem mali, & hoc malum contrariatur proprio bono; & hec contrarietas ex actibus in habitum transit in quantum alius & habitus similantur.

Tertiū generis sunt, quibus docet peccatum specificari per aliiquid positivum: ita hic q. 72. a. 9. dicit, peccatum non sortiri speciem ex parte privationis, vel aversionis, sed ex conversione, h. e.

ordine transcendentali actus ad objectum: idem est constitutivum, quod specificativum; ergo constitutivum peccati est positivum. Addit quartò Godoyus tr. 3. disp. 25. §. 6. locum D. Th. ex 2. ad Annib. d. 34. q. un. a. 1. ad 1. ubi docet: Ad 1. dicendum, quod cum aliquis puniatur pro malo quod facit, non panitur pro nihil, sed pro hoc quod facit in sua actione nihilum, id est ordinatio defecit. Ex quibus inferitur: nemo aliquis punitur pro actuio quantum causante inordinationem: ergo actus seu tendentia in objectum quatenus causans privationem pro aliquo priori est mala moraliter.

§. II.

Statuitur Sententia opposita.

CONCLUSIO PRIMA. Ex auctoritate pro Ababili est formale malitiam peccati confitetur per aliiquid privativum, quod sit privatio debita reitudinis. Ita Capreolus, Ferrar. Sylv. Philipp. à SS. Trin. Illustriss. Reding, Reverendiss. Maurus Oberascher disp. de act. hum. c. 3. §. 2. Contensonis to. 3. disserit, 5. a. 2. spec. 2. affirmans esse perpetuan & constantem D. Thomæ doctrinam, & plures extra scholam D. Th. Hanc ipsam sententiam tenet Scotus subtilissim. dist. 37. dicens: quod peccatum sit formaliter privatio boni, & D. Bonav. in eod. dist. 14. q. ult. ubi dicit: Contingit loqui de malo, prope peccatum abstrakte [hoc est, formaliter secundum rationem mali] & hoc modo malum sive peccatum in rebus, sive predicatione formalis non est aliiquid, sed nihil; quia non est ens, nec bonum, sed privatio boni.

Probatur primò auctoritate S. Script. & SS.

PP. Nam in S. Textu peccatum perpetuo significatur nominibus privationem experimentum. Ita Amos 6. vocatur nihilum. Il. 42. canticum Joan. 3. tenebra. Psal. 77. Jer. 2. & 14. averse. Psal. 4. vanitas & mendacium, &c. E SS. vero Patribus, D. Dionys. c. 4. de divin. nomin. &c. quia sunt, omnia quatenus sunt, & bona sunt, & bona: quatenus autem privata sunt bona, nec bona sunt, nec constant. Non igitur in Dementibus, aut in nobis malum inest, quasi si aliquid malum, sed quod perfectionis bonorum propriorum & accommodatorum sit privatio. Concludit: Relinquitur ergo, malum imbecillitatem atque privationem boni esse. D. Gregor. Nazianz. Orat. 40. Credo, inquit, nullam mali essentiam esse. Fulgentius de civitate dei ad Petrum. c. 21. Malum nihil aliud est nisi boni privatio. Damasc. l. 2. c. 24. Neque aliud quicquam est malum, quam boni privatio, haud secus nimis, aut tenebra nihil aliud sunt, quam luminis orbitas. D. August. 11. de civitate dei. 9. Malum nulla natura est; sed amissio boni malitiæ nomen accepit. D. Anselmus noferit, de conceptu Virg. c. 5. Sicut iniustitia non est aliud, quam essentia debita iustitia, ita malum non est aliud, quam absentia debiti boni. Nulla autem essentia, quamvis mala dicatur, est nihil, nec malum est est illud, se aliiquid. Nulli enim essentia est aliud, malum essentiam esse, quam deesse illi bonum, quod debet habere, &c. Plura ejusmodi testimonia vide apud Sylv. Petavium, aliasque.

Nunc D. Thomæ quoque quam etiam recepti filii fuisse in Schola D. Thomæ, & Ecclesiæ

DEI sententiam, luculento testimonio confirmat id, quod refert Pallavicinus in hist. Concil. Trid. l. 7. c. 8. n. 3. cum disceptaretur de essentia peccati originalis, plerique probarunt, id quod F. Balthasar Eredia ex Ordine Predicatorum Episcopus ex S. Thoma etiam depromebat: nimurum, quod licet omne peccatum universaliter loquendo, principaliter consistat & velut formaliter in privatione NB. debita restitutinis opposita, secundum quam partem non est effectus, sed defectus, nihilominus subjectum talis privationis [sic] omnium aliarum privationum] est res vere subsistens. Pari modo igitur essentia peccati originalis. Et. Ubi videtis, hunc praeclarum Thomistam ex suo S. Doctore pro explananda privativa essentia peccati originalis, fundamentum posuisse, quod quolibet peccatum secundum suum formale, quo defectum nominat, in privatione consistat; idque probantibus plerisque Concilii PP.

§. III.

Refelluntur effugia Adversariorum.

R Esondant igitur primò ad authoritatem S. Script. peccatum appellari nihilum in sensu metaphorico & morali, eo quod sit nullius valoris & existimationis apud DEUM, quo sensu in S. Script. etiam peccatores quandoque dicuntur ad nihilum redigi.

Sed contrà est primò, quod S. Script. & PP. etiam peccatum comparant occitum & tenebras, quia voces non tantum moralem, aut metaphoram, sed veram privationem significant, atque secundum communem Theologorum regulam verba S. Script. sunt in sensu litterali accipienda, quandoque nullum sequitur inconveniens.

Contra est secundò, quod SS. PP. dicant, peccati nullam esse essentiam, vel naturam: sed nullitas essentia & natura non est mera nullitas moralis & metaphorica, sed est vera formalis carensia & privatio: ergo.

R Esondant alii secundò. Cùm SS. PP. dicant, mali seu peccati nullam esse naturam vel essentiam, ipsos loqui contra Manichæos & velle significare, quod malum non sit aliqua natura per se subsistens, non autem negare, quod sit aliqua entitas & habitudine positiva.

Sed contrà est primò. Qui vellent negare, quod accidentis sit natura per se subsistens, ineptè dicent, accidentis nullam esse naturam, vel essentiam: ergo etiam SS. PP. si tantum vellent negare, quod malum sit natura substantialis, ineptè dicent, mali seu peccati nullam esse naturam, vel essentiam.

Contra est secundò. SS. PP. insuper dicunt, malum & peccatum esse meram boni absentiam, amissionem, privationem, ideoque comparant cum tenebris & cæcitate. Sed ex eo quod aliquod ens non sit substantia, nequam sequitur esse meram boni absentiam & amissionem, nihil est aliud quam boni privationem: particulariter negantes sunt malignantis nature, ut vocant Dialectici, & negant omnem essentiam a bonitatem.

Contra est tertio, quod plures è SS. PP. allegatis, uti Grégo. Damasc. Ans. nullum habent negotium cuim Manichæis.

Contra est quartò. Natura tam accidentalis, quam substantialis est à DEO formale peccati non est à DEO: ergo tam parum est natura accidentalis, quam substantialis.

R Esondant alii tertio. Defectum & aversio. nem aliquando accipi contrariè, aliquando privative. Contraria aversio consistit in positiva tendentia contra DELIM, quæ in peccatis oppositis virtutibus Theologicis reperitur formaliter, in aliis vero virtualiter & interpretative. Cùm igitur S. Script. & PP. docent, peccatum esse defectum & aversionem à DEO, intelligendum hoc esse de defectu & aversionem à DEO, intelligendum hoc esse de defectu & aversione contrariè, non privative.

Sed contrà est primò: quod hæc explicatio sit 12. contra institutionem & usum utriusque termini, nempe defectus, & aversionis. Defectus quippe ex ipsa notione vocis significat absentiam aliquam debita perfectionis, aversio quoque formaliter non significat tendentiam in aliiquid sed potius recessum & fugam ab aliquo; unde & frequenter in S. Script. dicitur recessus, derelictio, abalienatio, aberratio. Ier. 2. Deut. 32. & ps. 77. exponitur per non servationem pacti, averterunt se, & non servaverunt pacum. Quod vero Salmantenses dicunt, aversionem non tam ab avertendo, quam aversando accipiendam, quod nominat quid positivum, gratis dicitur, neque ad Grammaticam crisi subficit. Imò hinc sequitur, quod omne peccatum formaliter consideretur in positivo actu fugæ, & non in conversione, quod est contra ipsos Salmantenses.

Contra est secundò, quod illa positiva & contraria aversio non sit ad mentem S. D. nam S. D. peccati aversionem ab incommutabili bono contrapone conversioni ad bonum commutabile, tanquam formale contra materiale: atqui aversio contraria Adversariorum nihil est aliud quam conversio ad commutabile bonum, nam secundum ipsorum explicationem consistit in positiva tendentia in objectum divinae legi contrarium; ergo illa contraria juxta mentem S. D. non est formale sed materiale peccati. Maj. liquet tum è testimonio præallegatis, tum ex 3. p. q. 86. a. 4. ad i. ubi dicitur: Culpa mortalis instrumentum habet, aversionem à DEO, & conversionem ad bonum creatum: sed aversio à DEO est sicut formale, conversio autem ad bonum creatum, est sicut materiale.

Contra est tertio. Illa contrarietas constituit formalem rationem peccati, quæ significatur in Augustiniana definitione, dictum, factum, vel concupiscentia contra legem DEI: sed hæc non est quid positivum; nam S. D. h̄c a. 6. in c. docet: quid per ly contra legem significetur carentia debitæ commensurationis, quæ se habet ut formale.

§. IV.

Confutantur alia tres evasionses Adversariorum.

R Esondant quartò maxime ad clarissimas autoritates è S. D. cæcitatem, tenebras, privationem restitutinis, bonitatem, commenstratio- nis dici de peccato in sensu causali, non autem formalis: quod nempe peccatum sit radicaliter privatio, in quantum ipsa tendentia in objectum diffonum